

မောင်ဖီလာ

ဂေါ်ဝဇ်ရှ် သုဇာတိကို
စာအုပ်ဖွဲ့စည်းရေးသူ

ကဗျာရေးသူ၏ အမှာစာ

လွန်ခဲ့သောခြောက်နှစ် ဆောင်းညတစ်ည အင်းလျားလမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေခဲ့တယ်။ စိတ်တိုင်းအကျဆုံး ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ် ကျရောက်ပေါက်ကွဲခွင့်ရခဲ့လို့ “ည”ထဲ လေပြည်လေညင်းကလေးလို ကျွန်တော် ရှုပ်တိုက်လွင့်မျော နေခဲ့ပါတယ်။

ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ ကဗျာဆရာကို အလုံညီးညီး မီးတောက်မီးလျှံဖြစ်စေတယ်။ သင်တုန်းဓား ဖြစ်စေတယ်။ ဗုံးခိုကျင်း ဖြစ်စေတယ်။ အဝေးပြေးလမ်းမ ဖြစ်စေတယ်။ သေနတ်တစ်လက် ဖြစ်စေတယ်။ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့ ကျောက်ရိုင်းတစ်ပွင့် ဖြစ်စေတယ်။ ကျည်ဆံရထား ဖြစ်စေတယ်။ ကမ္ဘာကို အုပ်မိုးထားတဲ့ ရောင်စုံသက်တံလည်း ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် ဆုတောင်းမိပါတယ်။ “အာဒီမီဒီ” လို့ပေါ့။ ခြေတစ်လှမ်းသာ ချခွင့်ပေးပါ ကမ္ဘာကြီးကို ကျွန်တော် ရွှေ့ပြပါမယ်လို့။

စားဝတ်နေရေးဟာ ကဗျာဆရာတော်တော်များများကို ကိုက်ခဲလွင့်ပစ်နေတဲ့ အဆိပ်ပြင်း သက်ရှိပိုးမွှားတွေပါပဲ။ အဲဒီ ပိုးမွှားတွေကို သတ်ဖြတ်ဖို့ အကောင်းဆုံးလက်နက်ဖြစ်တဲ့ ငွေစက္ကူဟာ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ ကဗျာတွေကြားက အကွာအဝေးကို အဝေးဆုံးထိ ချဲ့ထွင်ပစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဖက်က အလဲလဲအကွဲကွဲပေါ့။

ဒီနည်းနဲ့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရတဲ့ ပထမတန်းစား ကဗျာဆရာတွေအတွက် ကမ္ဘာမြေဟာ ငိုကြွေးခဲ့ရပါတယ်။ ဘုရားသခင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ခြေတစ်လှမ်းစာ ချခွင့်ပေးပါ။

အိမ်အပြန် မိုးကျော်အေးရဲ့ ထိုင်ခုံနံပါတ် ၃၄ ကဗျာစာအုပ်ကို ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော့်နောင်တော် ကဗျာဆရာတွေဖြစ်တဲ့ ခရမ်းပြာထက်လူ၊ ခိုင်မြကျော်စွာတို့နဲ့အတူတူ တွဲထုတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ဟာ

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘုရားသခင်က ချခွင့်ပေးလိုက်တဲ့ ပထမဆုံး ခြေတစ်လှမ်းပါပဲ။

ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေ တိုက်စားဖြိုချခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဖြစ်လိုက်၊ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လိုက်၊ လေထန်ကုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျောက်ချထိုင်နေတဲ့ ကဗျာဆရာဖြစ်လိုက်နဲ့ အခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြန်စရာလမ်းစရိတ်အတွက် အခြားလူတစ်ယောက်က ပူပန်ပေးခဲ့တဲ့နေ့တွေ။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာပေးပြီး လေးငါးယောက် ဝိုင်းထိုင်ခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေကဗျာဆရာတွေနဲ့ လုံးထွေးပျော်ပါးလိုက်၊ ရံဖန်ရံခါ စိတ်ဓာတ်ချွတ်ခြုံကျလိုက်နဲ့ပေါ့။ စိတ်ကျန်းမာရေးရော၊ လူကျန်းမာရေးပါ ဆိုးဝါးခဲ့ရတဲ့နှစ်တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီ နှစ်တွေကုန်ဆုံးအပြီး ၂၀၀၈ ခုနှစ် အရောက်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုံးချင်းကဗျာစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ ကျီးကန်းနဲ့ ဘိုဟီးမီးယန်းများကို ထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်မထွက်ခင်က ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်မသေခင် အဲဒီ စာအုပ်ကို မြင်တွေ့သွားရဖို့ အခွင့်အရေးပါပဲ။

စိတ်ရောလူပါ ချွတ်ခြုံကျနေမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သက်ဆိုးရှည်လိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေမိခဲ့လို့ပါ။

အဲဒီ နောက်ပိုင်း မီဒီယာလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ ဝန်ထမ်းဖြစ်သွားရပြန်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာဖက်ကို ခြေဦးလှည့်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ နည်းပါးသွားခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကဗျာသုံးလေးပုဒ်သာ ရေးနိုင်ခဲ့ပြီး လေထန်ကုန်းကိုလည်း တစ်ပတ်ခြားတစ်ခါ၊ နှစ်ပတ်ခြားတစ်ခါသာ ရောက်ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ရောက်တိုင်းမှာတော့ စိုင်းဝင်းမြင့်နဲ့ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တတွေ ခြေဦးတည့်ရာ။

တစ်နေ့ မြို့ထဲရောက်ခိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း သူက

စကားမစပ် ကျွန်တော့်ကဗျာစာအုပ်ကို သူထုတ်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလာပါတယ်။ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကို ပြောတာလား၊ ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်က ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကို ပြောတာလားဆိုတာ မသဲကွဲဘဲ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်နေမိပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။အခု ကျွန်တော့်ကဗျာစာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ကဗျာတွေဟာ တစ်ပုဒ်နဲ့တစ်ပုဒ် နှစ်အတော်ကြာ ခြားနားနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွေ့လျားပြောင်းလဲမှုကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ကဗျာတွေထဲမှာ တွေ့မြင်ရနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကဗျာမရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေအတွက် ဒီကဗျာစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော့်အစား သူပေးတဲ့ ခင်ဗျားတို့အတွက် လျော့ကြေးပါပဲ...။

ကျွန်တော့်စာအုပ်အတွက် ကျွန်တော့်ကဗျာတွေကို ပြန်ပြီး ရှာဖွေရပါတယ်။ အိမ်မှာရှိတဲ့ စာအုပ်ပုံတွေကို ပြန်ဖွ၊ တစ်ပုဒ်ချင်းပြန်ပြီး စုဆောင်းရပါတယ်။ စာအုပ် Title အတွက် စဉ်းစားကြတော့ စိုင်းဝင်းမြင့်က မဆိုင်းမတွ ကျွန်တော့်ကဗျာရှည် တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ “ဂေါ်ဂင်ရဲ့သစ်သီးကို အရည်ရွှမ်းအောင်ရေးနည်း” ကို အကြံပေးပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် စိတ်ချင်းထပ်တူ ထပ်မျှ ကျတာလည်း ဒါကြောင့်ပါပဲ။ အကောင်းဆုံးဆိုတာကို သူ အမြဲတမ်းချောင်းမြောင်း ဆွဲယူတတ်ပါတယ်။ ဒီကဗျာဟာ ကျွန်တော်စိတ်တိုင်းအကျဆုံးထဲက တစ်ပုဒ်ပါပဲ။

ဒီစာအုပ်မှာပါတဲ့ကဗျာတိုင်းကို တစ်တောင့်ခြင်း ချွေပြီး ပစ်ခဲ့တဲ့ ကျည်ဆံတွေကို ကျွန်တော်ရေးခဲ့တာပါ။ စက်သေနတ်ကထွက်လာတဲ့ ကျည်ဆံတွေလို မွှေ့ရမ်းတိုက်ခိုက်ရတာ ကို ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး။ ပစ်ချက်တိုင်းဟာ လိုရာကိုအကုန်ထိမှန်ခဲ့တယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားကြည့်တာပါ။ ကျွန်တော်

ရောက်ခဲ့မရောက်ခဲ့ဆိုတာကတော့ ကဗျာဖတ်သူတွေကပဲ
တွက်ချက်ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်။

လေးစားစွာဖြင့်
မောင်ဖိလာ

တစ်ယောက်တည်း

နာကျင်ခြင်းဟာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ

တစ်စက္ကန့်ကိုပေ၃၅၀နှုန်းနဲ့ ရွေ့လျားတယ်

နာမည်ကျော်ကိုလန်ဘီယာနိုင်ငံသူအဆိုတော်ရှာကီရာက

သူ့ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတွေထဲမှာ အလှပဆုံးဟာဦးနှောက်တဲ့

တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့အရသာကိုတော့ သူမသိသေးဘူးထင်တယ်

ခန္ဓာကမွှေးညင်းပေါက်ကလေးတွေရဲ့ တံခါးပေါက်ကိုတွန်းပြီး

အရိုးထဲထိဖွင့်ဝင်သွားတဲ့အခါ တစ်စစီပြန့်ကျဲနေတဲ့

တစ်ယောက်တည်းနေရခြင်းရဲ့ အရသာကိုစုစည်းတွေ့ရှိပါလိမ့်မယ်

လူအုပ်ကြီးထဲမှာ

တစ်ယောက်တည်းရွေ့လျားလွင့်မျောသွားရတဲ့အရသာ

လတ်ဆတ်တဲ့လေပြေလေညင်းညနေခင်းနဲ့ နေဝန်းနီနီထဲက

တစ်ယောက်တည်း ပြန်ထွက်လာရတဲ့ အရသာ

မိုးရွာပြီးစ လူခြေတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ညမှာ မာကျူရီမီးရောင်ကြောင့်

စိုရွှဲပြောင်လက်နေတဲ့ကတ္တရာလမ်းမပေါ်စီးကရက်သောက်ရင်း

တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်လာရတဲ့အရသာ

အရသာဟာမျက်နှာကိုလက်နဲ့အုပ်ထားချိန်မှာတောင်

လက်ချောင်းတွေကြားကတစ်မ့်စိမ့်စီးကျလာနေတယ်

ကျွန်တော်သိပါတယ် လူဟာတစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့

မလွယ်ဘူးဆိုတာ

ဒါပေမယ့် ဒီအရသာကို ကျွန်တော်ထွေးမထုတ်ပစ်ချင်ဘူး
တစ်ယောက်ယောက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအဖြစ်ကို
လာရောက်နှောက်ယှက်မှာ ကျွန်တော်မလိုလားဘူး
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ “ည” ရဲ့ အသားအရည်ဟာ ခြောက်ခြားဖွယ်တိတ်ဆိတ်
ခြောက်ကပ်လာနေတယ်

ဝေါကနဲအတောင်ပံပါတဲ့ မိုးရေစက်တွေ ကျွန်တော့်ဆီ

ပျံသန်းလာကြတယ်

မီးလင်းနေတဲ့ ညလုံးပေါက်ကဖေးဆိုင်ကလေးဆီ

အာသာငမ်းငမ်းလှမ်းမသွားခင်ထိ

ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာကျွန်တော်ဟာတစ်ကယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း။

ပိတောက်ပွင့်သစ်မဂ္ဂဇင်း

ကျွန်တော်ရှိခဲ့တယ်..ကျွန်တော်ရှိနေတယ်...
ကျွန်တော်ဆက်ပြီးတော့ရှိလိမ့်မယ်...

ပြတ်သားကြည်လင်လွန်းလို့

ဘယ်လမ်းကိုရွေးရမယ်ငါမသိဘူး

အစွန်းတစ်ဖက်မှာ ကျက်ကျက်ဆူနေသေဒေလီယာပန်းများ

အခြားအစွန်းတစ်ဖက်မှာ အေးမြသန့်စင်သောမီးကျိုမီးခဲ

အရသာကို ဝါကျတစ်ကြောင်းနဲ့ဖျက်ထားတယ်

ခုန်နေတယ်ဟိုဘက်ခန်းမှာ ခရုးဆိတ်စစ်ပွဲခုန်နေတယ်

၁၂ ထပ်တိုက်ပေါ်ကပုလင်းတစ်လုံးပစ်ချလိုက်သလို

စိစိညက်ညက်ခုန်နေတယ်

ရေခဲရေတောင်အလဟဿမရဘူးကိုယ့်လူ

ည ၁၂ နာရီကျော်ထိဆက်ပြီးခုန်လိမ့်မယ်

ငါ့အကြောင်းဒီဖက်ခန်းကအိပ်ရာထဲမှာ လူးလိမ့်နေရတယ်

ဓားမြှောင်ကို အရည်ဖျော်ခိုတစ်ကောင်ထဲဖောက်ထည့်ပြီး

မင်းမျက်နှာဆီတည့်တည့်ပျံ့ခိုင်းမယ်

အရိပ်ကိုမျက်လုံးပေါ်ထိဆွဲချ

စီးကရက်မီးညှို့

အဆိပ်ရည်ကိုအဆုပ်ရဲ့အောက်ဆုံးအခန်းထိတွန်းထည့်တယ်

ငါဟာ အကောင်းမြင်ဝါဒီပါ

အသက်ရှူနေဆဲခန္ဓာကိုယ်ထဲက

သွေးကြောမျှင်တဖျန်းဖျန်းပြတ်တောက်နေသံကိုငါရတယ်

ဒီကောင့်ကိုငါ့အတွက်ထားပါ “ဒေးဗစ်”

ဆံပင်ကိုပွတ်သက်နေတဲ့လက်တစ်ဖက်က

ငတ်နေတဲ့ မြွေတစ်ကောင်လိုသူ့ကိုမျိုနေတယ်

အချစ်နဲ့မနက်ဖြန်ကို မင်းဘယ်တော့မှမယုံကြည်လေနဲ့ “ဒေးဗစ်”

မနေ့က ၇၅ နှစ်အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်

လမ်းထဲမှာရှောသွားတယ်

၇၅ နှစ်ဆိုတော့ သိပ်ပြီးကိစ္စမရှိတော့ဘူးပေါ့

ဘယ်နှယ့် ၇၅နှစ်မှာလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့သူ့ရှိနေဦးမှာပဲ

“ဟုတ်လား..”ကျုပ်ကတော့ ၃၀ ကျော်နဲ့တင်ကိစ္စသိပ်မရှိတော့သလိုပဲ..

“မာရီလင်” ရယ်မင်းဘယ်ပုံကွယ်ပျောက်ခဲ့ရတာ လည်း...

သူသေလွန်ပြီးနောက်မှ မွေးဖွားလာသူများပင်

သူ့ကိုစွဲလမ်းနှစ်သက်ကြသည်

လူအထင်ကြီးစေရန် ဖီဒယ်ကတ်စထရိုဖြင့် ခုခံနေလေသည်။

အသံထွက်ဖတ်ရင်ခရုဆီနဲ့ကြော်ထားတဲ့ခေါက်ဆွဲလိုအရသာရှိတယ်

ကြယ်အကြောင်းပြော..ကျုပ်အကြောင်းမပြောနဲ့

ဓာတ်ပုံနဲ့တကွနံပါတ်စဉ်တပ်ပြီး ဒီလိုဖော်ပြခံရတယ်

ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားကြိုးစား “ကာဒ်ကိုဘိန်း” ဖြစ်မလာနိုင်သော

ကောင်တချို့...။

